

41

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ Α. ΣΙΚΟΡΣΚΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΛΙΖΑΣ.

Η καιμπάνες του έσπερινού χτυπούσαν εκείνο το απόγευμα της παραμονής των Χριστουγέννων και σκόρπιζαν σ' όλη την πόλι τη χαρά της μεγάλης ημέρας που θα ξημέρωνε. Οί διαβάτες στους δρόμους τρέχανε βιαστικοί για ν' αγοράσουν τὰ Χριστουγεννιάτικα ψώνια τους. Παντού σ' όλο τὸ ἀπέραντο Παρίσι, ένοιωθες νὰ πλανιέται στὸν ἀέρα ἡ γλύκα τῆς πὸς μεγάλης έορτῆς τοῦ χρόνου καὶ μόνο στὸ ἀπόμερο φτωχικὸ καμαράκι, ὅπου ἔμειε ἡ Λίζα μετὴ τῆς μητέρας της. ἀπλανέταν ἡ θλίψις καὶ ἡ μελαγχολία.

— Λίζα, παιδί μου, ποῦ εἶσαι; Μὴ βγαίνεις ἔξω, ἔλα μέσα καλύτερα νὰ παίξεις...

Ἐτοι φώναζε κάθε λίγο ἡ μαμά της στὴ μικρὴ, στὴ μονακριβὴ κορούλα της, τὴ Λίζα, ποῦ ἔπαιζε ἔξω στὴν αἰλὴ, ἐνῶ αὐτὴ, σκυμμένη ἀπὸ ὠρα στὴ δουλειά της, μετὴ τῆς βελόνας στὸ χέρι, βιαζόταν ν' ἀποτελειώσῃ μιά Χριστουγεννιάτικη ρόμπα ποῦ τῆς εἶχαν παραγγείλει.

Τὸ κοριτσάκι ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ παίξῃ, ὅταν ἡ Μαρία ἀφῆσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος της ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνοικολίσεως.

— Ἀχ! ἔκανε. Ἐπὶ τέλους τελείωσε αὐτὸ τὸ φόρεμα Ἐδύω σὲ σὺν ὠρα τοῦ καὶ ἡ καλὴ κυρία ποῦ τὸ θέλει γιὰ τὸ ἀποψινὸ Ρεβεγιόν, θὰ τὸ ἔχῃ σὲ λίγο.

Δίπλωσε τὸ φόρεμα προσεχτικὰ, τὸ τίλιξε σ' ἕνα ἄσπρο καθαρὸ χαρτί καὶ φόρεσε βιαστικὰ τὸ καπέλλο της.

— Ἐγὼ πηγαίνω τώρα, Λίζα, εἶπε στὴν κόρη της ὅταν ἔτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Λοιπὸν τώρα εὐὸ θὰ κλείσῃς καλὰ καὶ θὰ παίξῃς ἡσυγα ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ σήμερα ἴσως ν' ἀργήσω λίγο τὸ βράδι. Μὰ εὐὸ νὰ μὴ με περιμένῃς. Μόλις βραδυάσῃ, θὰ στρώσῃς, ἔπειτα πάντα, τὸ τραπέζι γιὰ τὴ μαμάκα σου, θὰ πῆς τὰ γαλατάκια σου καὶ θὰ κοιμηθῇς. Ἐ! Λίζα μου; Ἡ μικρούλα κούνησε καταφατικὰ τὸ ξαν-

θὸ της κεφαλάκι. Ἡ μητέρα της τὴ φίλησε τότε τρυφερὰ καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Καληνύχτα, Λίζα μου...
— Καληνύχτα, μαμά.

Ἡ μικρὴ Λίζα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχε χάσει τὸν πατέρα της καὶ ζοῦσε μετὴ τῆς μητέρας της στὸ ἀπόμερο ἐκείνο φτωχὸ καμαράκι, εἶχε συνηθίσει νὰ μὲνῃ μονάχη της στὸ σπίτι.

Ἡ μητέρα της, ἡ χήρα Μαρία Μισσέκ, ἔλειπε συχνὰ ἀπὸ κοντὰ της, γιὰ τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας τὶς περνοῦσε ἔξω, στὰ σπίτια, ποῦ πῆγαινε ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ ξενόρραβε.

Τὸ κοριτσάκι, μόλις εἶδε τὴ μαμά του νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φεύγῃ, ἔπαιξε λίγο ἀκόμα καὶ ὕστερα στάθηκε στὸ παρράθυρο ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὸν δρόμο. Ἡ βροχὴ ποῦ ἔπεφτε ἀπὸ τὸ πρωὶ, εἶχε σταματήσῃ πειὰ καὶ κάτω ἡ ὑγρὴ ἀσφαλτος ἔλαμπε τώρα ἀπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα, ἀπὸ τὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων. Εἶχε πειὰ σκοτεινιάσει γιὰ καλὰ καὶ ἕνα σωρὸ κόσμος περνοῦσε καὶ ἀντιπερνοῦσε ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια. Πόσος κόσμος, ἄντρες, γυναῖκες!

Τὸ κοριτσάκι κυττοῦσε καρφωμένο ἐκεῖ πὸς τζάμι, περίλυπο, μελαγχολικό. Νά, ἀπ' ἐκεῖ κάτω, μέσ' ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶχε περάσει, ὅταν ἔφυγε, καὶ ἡ μαμά της καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλι θὰ ἔξαναπερνοῦσε ὅταν θὰ γύριζε τὸ βράδυ στὸ σπίτι τους. Μὰ πῶς δὲμος θὰ γύριζε πάλι ἡ μαμά του; Ἐτσι, σὰν χθές, σὰν προχθές, σὰν κάθε βράδυ, κλαμένη πάλι, δακρυσμένη, περίλυπη;...

Ἡ μικρὴ Λίζα ἀναστένναξε βαθειὰ.

— Γιὰτὶ κλαῖς, καλὴ μου μαμά; ρρωτοῦσε πόντα ἡ μικρὴ Λίζα τὴ μαμά της ὅταν ἔβλεπε δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της. Γιὰ τὸν μπαμπά μου ποῦ ἔφυγε καὶ πῆγε στὸν οὐρανό;...

Τὰ γαλανὰ ματάκια τῆς μικρῆς ξαθυλοῦσαν

**ΕΥΤΥΧΕΣ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ**

Κ...
 Λ...
 32
 ἰά
 ἄς
 νε
 α-
 σο
 χη
 ὄν
 ιυ-
 ια
 ἰλ-
 νά

 ξε-
 —
 ἰδ-
 νά
 θά
 πά-
 πη-
 υμ-
 νά
 ται
 ρῆ-
 μα-
 αὐ-
 νό-
 ὅτ᾽
 οὐ-
 σὺ-
 ε

φάνηκαν τώρα δακρυσμένα... Συλλογίστηκε λιγάκι ακόμα εκεί στο παράθυρο και ύστερα κατέβασε απότομα την κουρτίνα.

Κάποια σκέψη της είχε φωτίσει ξαφνικά το άθωο της προσώπακι.

Γρήγορα έτρεξε προς το συρτάρι της ντουλάπας, το άνοιξε και κάτι πήρε από μέσα με τα χεράκια της. Ύστερα το ξανάκλεισε προσεχτικά, φόρεσε το καπελλάκι της και βιαστική έτρεξε έξω προς τον δρόμο.

Το μικρό χαρτοπωλείο απέναντι στο καμαράκι τους ήταν γεμάτο από κόσμο που ψώνιζε εκείνο το βράδυ.

Η μικρούλα Λίζα περίμενε τη σειρά της, σφίγγοντας στο χεράκι της ένα νόμισμα.

— Σας παρακαλώ, κύριε, δώστε μου ένα χαρτί κι' ένα φάκελλο... Θέλω όμως να είναι χρωματιστά, να έχουν άπάνω λουλουδάκια και δαντελλίτσες ζωγραφιστές...

Ο χαρτοπώλης χαμογέλασε και έδωσε στη μικρούλα εκείνο που ζητούσε.

Η μικρή Λίζα το πλήρωσε και έτρεξε πόλι στην καμαρούλα της. Εκεί, κάτω από το φως του γκαζιού, άπλωσε το χαρτί και το φάκελλο στο τραπέζι και τα κύτταξε. «Ω! Πόσο ωραία ήταν! Δεν είχαν μόνο άπάνω λουλουδάκια και δαντελλίτσες, μα και κάτι χρωματιστά άγγελουδάκια, που στόλιζαν θαυμάσια τις γωνιές του...»

Τα μάτια της μικρούλας λάμπανε τώρα από γαρά. Έπηρε την καρεκλίτσα της και κάθησε μπροστά στο τραπέζι, όπου ήταν το καλαμάρι και η πέννα...

Εκεί, σκυμμένη για λίγη ώρα, χάραξε με το χέρι της στο χρωματιστό χαρτί τις έξηλες λίγες λέξεις, που τις ψιθύρισε μιά-μιά με το στόμα πριν να τις γράψει.

«Άγαπητέ μπαμπά. Εγώ είμαι η μικρή Λίζα, που σου γράφω. Έλα, έλα γρήγορα να παρηγορήσεις τη μαμά, που κλαίει κάθε βράδυ».

Και ύστερα προσέθεσε στο φάκελλο, τη διεύθυνση: Κύριον Πέτρον Μιοσσέκ Στόν Ουρανό.

Να πάη γρήγορα σήμερα τα Χριστούγεννα).

Με τ' άθωα ματάκια της κύτταξε ακόμα λίγο τα μαύρα αυτά γράμματα, κάτω από το νλωμό φως του γκαζιού.

Ένα ρολόγι άπ' έξω άκούστηκε να χτυπάη όκτώ ήρες.

«Ω! Ήταν άργά. Σε λίγο ίσως να γύριζε η μαμά της. Έπηρε γρήγορα το χαρτί, το έβαλε μέσα στο φάκελλο και το σφράγισε καλά. Ύστερα, άφου πήγε και το άπόθεσε άπάνω στο τζάκι, κοντά σε μιά μικρή εικόνα της Παναγίας, έστρωσε το τραπέζι και έβαλε να πιη το γάλα της.

Σε λίγο η μικρή Λίζα ήταν στο κρεβάτάκι της και κοιμόταν γλυκά.

Τό άλλο πρωί η Λίζα, μόλις ξύπνησε, θυμήθηκε τό γράμμα της. Τά βλέμματα της στριφογυρίζανε έδω κι' εκεί στο δωμάτιο. Κάτι φαινόταν πώς περίμενε...

Μά τα ματάκια της άντικρύσανε πάλι τό περίλυπο, τό δακρυσμένο πρόσωπο της μητέρας της.

Η μικρούλα άναστένανε θαθεία και είπε:

— Γιατί, μαμάκα, ό Χριστούλης δεν μάς φέρνει ακόμα τόν μπαμπά;

— Θα τόν φέρη, μικρούλα μου... Ήσυχασε.

Και η Μαρία Μιοσσέκ έβγαλε τό μαντήλι της και σκούπισε τά δάκρυά της.

Άφου εκείνοι που πέθαναν δεν ξαναγυρίζουν πειά ποτέ, για να παρηγορήσουν εκείνους που ζουν, εκείνους που άγάπησαν. Η μικρή Λίζα είχε άρχισει να παρηγορη μόνη της τη μαμά της.

Με τά γέλια της που έκανε όταν γύριζε στο σπίτι άπό τό σχολείο, με τά παιχνιδάκια της και

με μερικά ποιήματα που άπήγγελλε στη μητέρα της, σκόρπιζε μιά ευθυμία στο φτωχικό καμαράκι και γλύκανε τόν πόνο της Μαρίας.

Η χήρα Μιοσσέκ σιγά-σιγά με τόν καιρό γινόταν λιγώτερο μελαγχολική. Δεν είχε πειά τά μάτια της κατακόκκινα άπό τά δάκρυα και τό πρόσωπό της είχε άρχισει να ξαναβρίσκη τήν πρώτη του δροσιά.

Ο χρόνος που κυλούσε έφερνε λίγο-λίγο στην ψυχή της τή λήθη και τή λησμονιά.

Έτσι πέρασαν ακόμα μερικοί μήνες, ήρθε τό καλοκαίρι και ξανά πάλι ό χειμώνας.

Η καμπάνες του έσπερινού της παραμονής άρχισαν να σκορπίζουν στην πόλι τούς χαρμόσυνους ήχους τους...

Είχαν ξανάρθει πάλι τά Χριστούγεννα...

Αυτό τόν χρόνο όμως η Μαρία Μιοσσέκ δεν ήταν, όπως πέρσι, σκυμμένη στη δουλειά της με τή θελόνα στο χέρι.

Ντυμένη με τή χριστουγεννιάτικη ρόμπα της, στο ζεστό σαλονάκι του καινούργιου σπιτιού της, περίμενε κι' αυτή τόν άντρα που τήν άγαπούσε που θα τήν έκανε γυναίκα του και που θα έώρταζε σήμερα μαζί του τό Ρεβεγιόν.

Η Λίζα, η κορούλα της, πιό μεγάλη τώρα, πιό χαριτωμένη, καμάρωνε τό καινούργιο της φορεματάκι στον καθρέφτη.

Έξαφνα ένα δυνατό κουδούνισμα άκούστηκε στην έξώπορτα κι' ένας συμπαθητικός κύριος μπήκε στο σαλονάκι με δυό πακέτα στο χέρι.

Η μικρή Λίζα έτρεξε κοντά του. Εκείνος, άφου έδωσε τά πακέτα στη Μαρία, έπηρε τή μικρούλα στην άγκαλιά του και τή φίλησε τρυφερά, σαν καλός πατέρας.

Η Μαρία Μιοσσέκ κυττούσε και τούς δυό κι' ένα κύμα χαράς ξεχείλιζε στην ψυχή της...

— Φίλησε κι' έσύ τόν μπαμπά, Λίζα. Φίλησε τον και πές του ευχές για τά Χριστούγεννα.

Η Λίζα κυττούσε τώρα με περιέργεια τόν κύριο που τήν είχε πάρει στην στην άγκαλιά του.

— Ο μπαμπάς μου; Ο μπαμπάς μου; ψιθύριζε.

— Ναι, ναι, Λίζα, άγαπημένη μου μικρούλα. Εγώ είμαι που ήρθα έδω κοντά σου, γιατί άγαπώ πολύ τή μαμά σου, όπως άγαπώ κι' έσένα. Θέλεις να γίνω σύζυγος της μητέρας σου και για σένα να είμαι ό καλός σου πατερούλης;

— Πατέρας! Δικός μου πατέρας! Ξαναείπε η μικρή Λίζα και τά άθωα ματάκια της έλαμψαν εκείνη τή στιγμή άπό μιά ούράνια ευτυχία.

Η Μαρία Μιοσσέκ ένοιωσε να κυλάη ένα κρυφό δάκρυ άπό τά μάτια της ένα δάκρυ χαράς.

— Ω! Σας ευχαριστώ, κύριε... σας ευχαριστώ πολύ-πολύ που ήρθατε κοντά μας στο σπίτι μας... Εγώ τό ήξερα πως ό Χριστούλης θα σας έστελνε μιά μέρα... Και να τώρα που σας βλέπω.

«Θά σας άγαπώ κι' εγώ τόσο πολύ, όσο και η μαμά μου, που δεν θα κλαίη πειά... για τόν μπαμπά που έλειπε τόσο καιρό άπό τό σπιτάκι μας...»

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΙΚ ΝΙΚ

Ρωτούσαν κάποτε τόν Μίλωνα,

για ποιό λόγο σε μερικές χώρες ένας βασιληάς, μπορεί να στεφθή σε ηλικία δεκαπέντε έτών, ενώ δεν του επιτρέπεται να παντρευτή, παρά μόνο όταν γίνη δέκα όκτώ χρόνων. Κι' ό μεγάλος Άγγλος ποιητής άπήντησε: «Γιατί είναι δυσκολώτερο να διοικήση κανείς μιά γυναίκα, παρά ένα βασίλειο».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Μιά λιχάντικη, μα έντελώς πρωτότυπη καμπάνια:

«ΤΑ ΠΙΣΤΕΡΩΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ»!

Μουστάκια τεράστια, φοβερά, τρομερά, ιστορικώτατα...

Μουστάκια που άφησαν εποχήν.

Τί άφηγούνται σχετικώς οι Έλληνες λόγιοι, δημοσιογράφοι,

καλλιτέχνη.

Άπό τού προσοχούς φύλλου.